In Numărul următor:

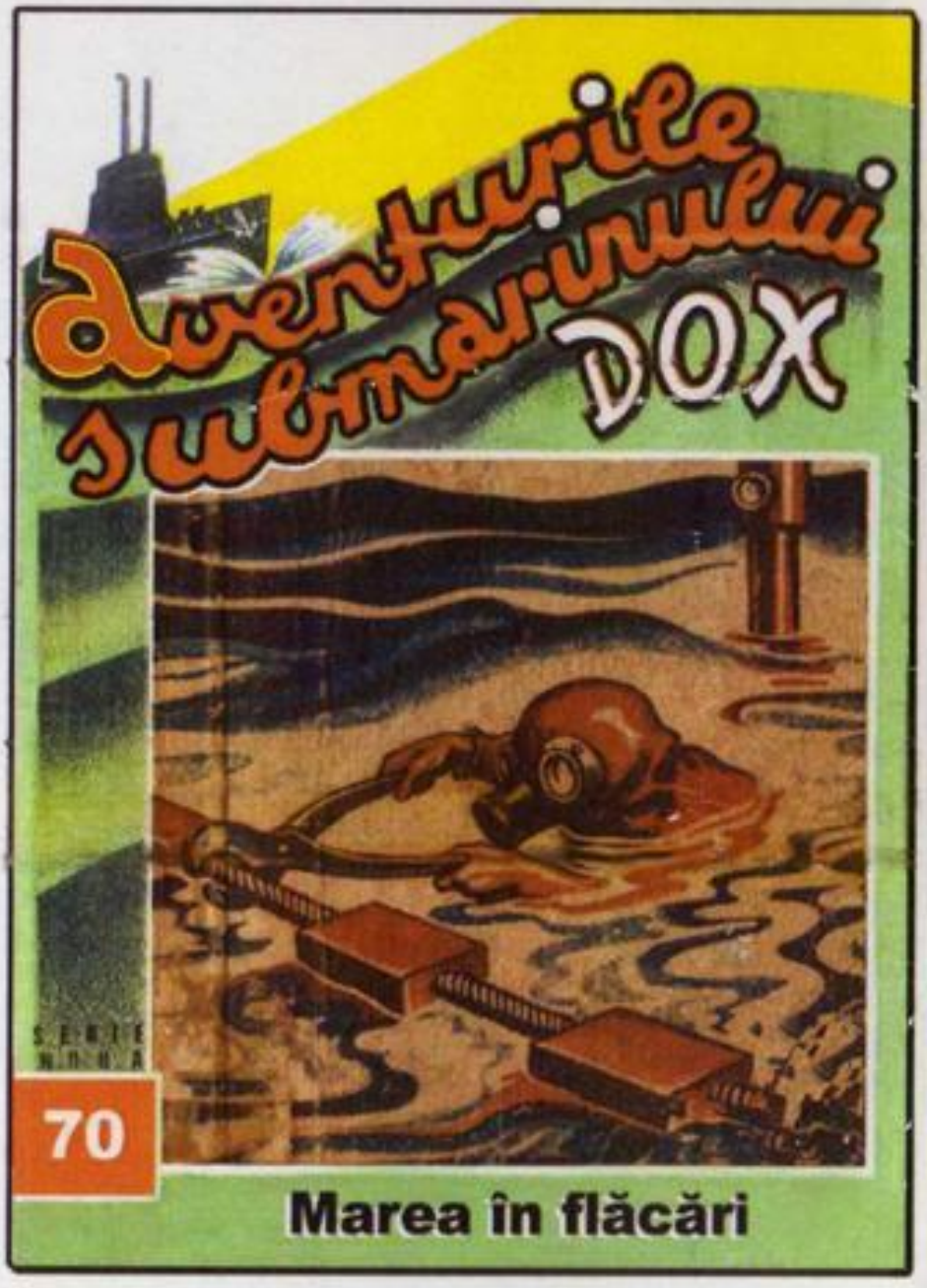

aventura continuă...

editura MARIST
Str. Mihail Sadoveanu, nr. 13, Baia Mare, cod: 430136; www.marist.ro

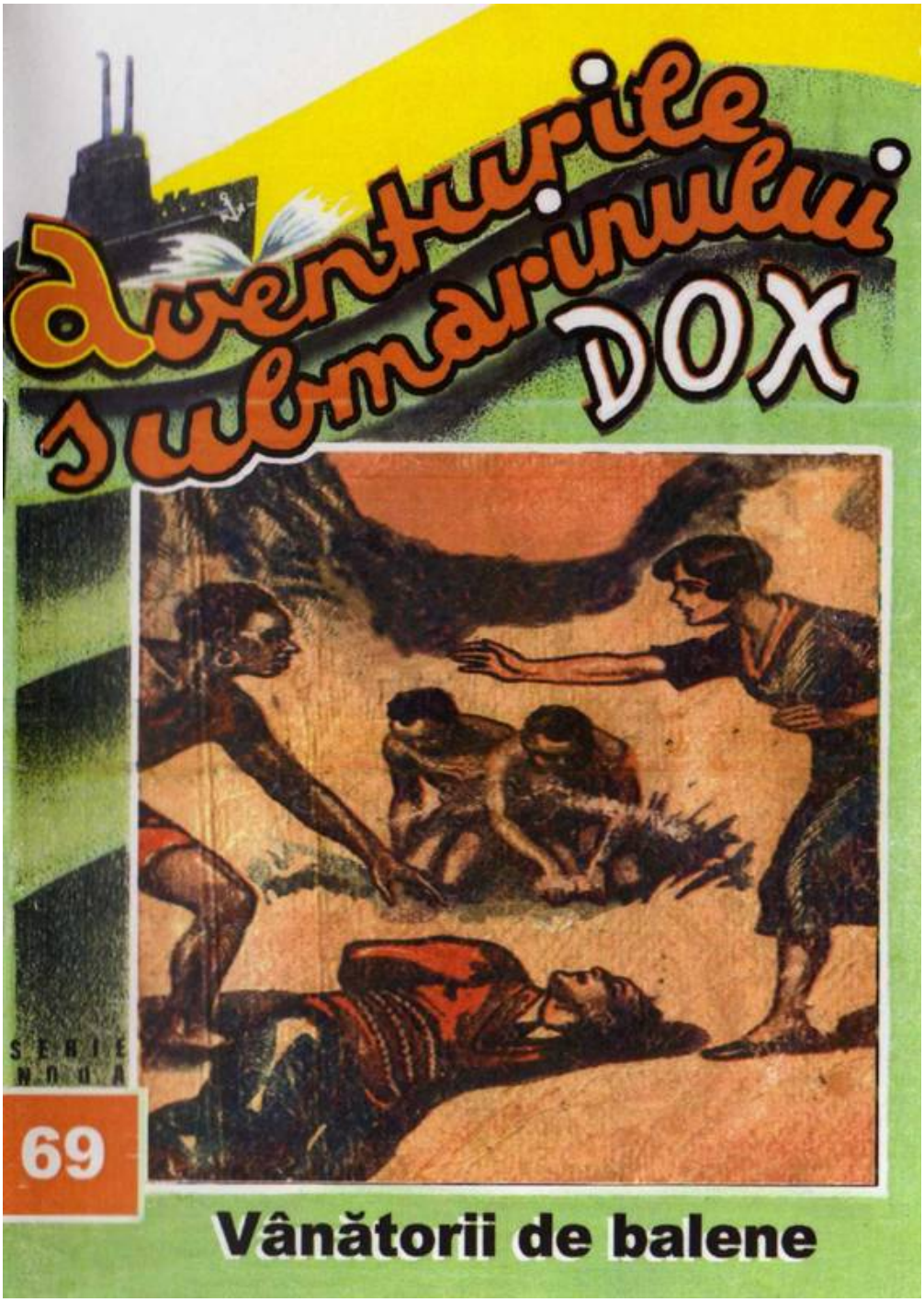
Aventurile submarinului DOX
SERIE NOUĂ
69
Vânătorii de balene

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”.

De H. WARREN.

Nr. 69.

VÂNĂTORII DE BALENE.

Traducerea de LIA HÂRSU.

V.2.0

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

Un submarin perfecţionat după toate invenţiunile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate naţiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reuşeşte să descopere pământuri şi ape care nu-s trecute pe nici o hartă de pe glob şi-şi creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numeşte „Insula Odihnei” – un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulţumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

Cu ajutorul credinciosului sau servitor, Farrow reuşeşte să aducă pe George pe „Insula Odihnei”. Un testament misterios indică pe acesta ca moştenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poate avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripeţiile extraordinare pe care le întâmpina George în tovărăşia unui tânăr prinţ negru, fac din „Aventurile submarinului Dox” una din cele mai interesante lecturi.

I.
O ÎNTÂLNIRE CU BUCLUC.

— CE S-A ÎNTÂMPLAT, RINDOW, ai şi descoperit insula? Faci o mutră atât de uluită!

Căpitanul Farrow, care stătea în turn lângă primul său ofiţer, nici nu mai aşteptă răspunsul acestuia, ci îndreptă minunatul său ochean în direcţia în care privea Rindow de câteva minute.

— Ei, ce-o mai fi asta, draga Rindow? Plutesc oare colo în fata noastră trunchiuri de copaci în apă, sau sunt sticle mari? Mai întreabă el, mirat.

— Nici eu nu ştiu ce sunt, domnule căpitan, răspunse ofiţerul. Nu se mişcă de loc, însă se afundă şi ies la suprafaţă mereu, urmând jocul valurilor. Trebuie să fim aproape de insula la care vrem să ajungem.

În clipa aceasta se ivi în turn doctorul Bertram, care întrebă răzând dacă au descoperit iarăşi un distrugător francez.

— Nu, dragă doctore – răspunse căpitanul Farrow – am zărit ceva ciudat în faţa noastră. Priveşte te rog şi d-ta prin ochean, poate ne lămureşti ce pluteşte colo în apă.

Doctorul lua ocheanul din mâna căpitanului şi cum aruncă o privire în direcţia cu pricină, exclamă vesel:

— Minunat! Căpitane, aşa ceva n-am nai văzut încă niciodată. Animalele stau dea dreptul în apă.

— Ce fel de animale? întrebă în acelaşi timp căpitanul şi Rindow. Nu cumva vrei să susţii că… trunchiurile alea de acolo sunt animale?

— Fără îndoială, domnule căpitan, sunt balene. Am auzit adesea că se ivesc în cârduri mari, numite „scoală” şi că stau de-a în picioarele în apă, dar de văzut n-am văzut până acum. E o privelişte interesantă.

— Eşti sigur că sunt balene, dragă doctore? Întrebă Farrow. Atunci ar trebui să ne schimbăm direcţia, căci n-aş vrea să mă întâlnesc cu dihăniile astea.

— Balene sunt, domnule căpitan, dar te poţi apropia de ele fără teamă, căci vreau să le văd de aproape.

— Nu, nu, asta nu se poate, dragă doctore. Ştii doar şi d-ta cât de primejdioase pot deveni aceste animale. E drept că submarinul nostru e de oţel, dar cu toate astea o lovitură puternică l-ar putea găuri. Poate că izbutim să le ocolim căci trebuie neapărat să ajungem la insulă, altminteri rămânem pe apă. Hagen trebuie să schimbe lagărul acela al elicei.

— Pare să fie un cârd cam mărişor –zise doctorul.

Interesul naturalistului se trezise într-unsul şi nu se mai gândea la primejdie. În vremea asta Rindow cercetă zarea cu ocheanul şi în cele din urmă zise:

Trebuie să facem un ocol foarte mare, domnule căpitan, ca să nu atragem asupra noastră atenţia monştrilor. Ştiţi că sunt foarte războinici şi mai repede atacă un vas decât sa fugă de el. Îi voi întreba pe domnul Hagen dacă mai putem face un ocol cu lagărul defect.

Prin porta-voce rugă pe inginer să vie sus. În vremea asta căpitanul încetinise şi mai mult viteza submarinului. Balenele erau la vreo trei mii de metri de vas, dar ar fi fost luau uşor pentru ele sa străbată distanţa aceasta în timp, foarte scurt.

— Domnule Hagen, Trebuie sa facem un ocol – se adresă căpitanul inginerului său când acesta se ivi în turn.

— Colo în faţa noastră e un cârd mare de balene, de care trebuie să ne ferim. Crezi că lagărul defect va mai ţine atâta timp?

Inginerul dădu din umeri şi răspunse:

— Nu cred, domnule căpitan. Lagărul e aproape topit şi dacă nu-l schimb cât mai repede, se poate întâmpla să rămânem în drum. Aş putea face reparaţia aici pe apă, deoarece la apropierea vreunei primejdii ne-am putea afunda lesne, dar mai plăcut mi-ar fi să ajungem la o insulă.

— Cred, aşa dar, că nu trebuie să facem acest ocol? întrebă Farrow.

— Nu, domnule căpitan, mai bine rămân aici pe apă. Reparaţia nu durează mai mult de două ceasuri.

— Bine, rămânem unde suntem, hotărî Farrow.

Prin porta-voce dădu comanda în sala maşinilor să se oprească imediat vasul din mers.

Minunatul submarin se opri după câteva minute şi începu sa se legene pe valurile uşoare.

Hagen se duse imediat jos să înceapă reparaţia. Căpitanul, doctorul şi Rindow priveau mereu la cârdul de balene. Bertram îşi aduse şi el ocheanul şi Petre îi anunţă pe George de descoperirea tatălui sau. Tânărul veni şi el repede în turn, începu sa privească cu interes la balenele care tot mai stăteau ridicate în apă.

— N-am ştiut până acum că balenele pot sta în apa de-a în picioarele, ca să zic aşa, spuse tânărul. Păcat că nu ne putem apropia, aş fi vrea mult să le privesc de aproape.

— Nu avem voie să facem asta – răspunse căpitanul. Mă tem ca ne pot zări şi aici unde ne aflăm şi să dea buzna peste noi. N-aş vrea să mă ciocnesc cu ele.

— Dacă stăm liniştiţi nu ne vor face nimic, căpitane, zise Bertram. În cel mai rău caz va trebui să ne afundăm repede.

— Dar balenele nu se pot afunda şi ele sub apă? întrebă George. Afundarea nu ne-ar fi atunci de nici un folos.

— Ba se afundă destul de mult sub apă, pentru că acolo îşi găsesc în deosebi hrana. Îţi dai seamă de câtă hrană are nevoie o astfel de dihanie, lungă de 25 metri şi cu circumferinţa de 12 metri?

— Îmi cam închipui eu, draga doctore, dar cred că sub apă nu se vor da la noi. Ne putem aşeza pe fundul mării doar.

— Asta ar fi singurul lucru ce am avea de făcut, George, răspunse doctorul. Despre balenele acestea am citit lucruri pe care nu-ţi vine să le crezi. Astăzi balenierele sunt altfel construite ca în urmă cu ani; pe atunci nu era rost să le ieşi în cale, căci îţi sfărâmau vasul la repezeală.

— Atenţiune! strigă în aceeaşi clipa căpitanul. Cred că balenele ne-au zărit. Nu mai stau ridicate în apă, ci culcate la suprafaţa. Aşa e… s-au pus în mişcare… vin spre noi.

Doctorul Bertram aruncă repede o privire prin ocheanul său şi zise:

— Trebuie sa ne afundam, domnule căpitan, altfel ne ciocnim de dihăniile acestea!

Dispărură cu toţii repede înăuntru şi căpitanul dădu comanda de afundare. În câteva clipe vasul se afla sub apa. Se adâncea încetişor tot mai mult şi în cele din urmă atinse fundul mării. Erau la douăzeci de metri adâncime şi toţi alergară acum spre capătul vasului unde Hagen construise fereastra miraculoasa.

Căpitanul nu aprinse însă reflectorul de data aceasta, căci nu vroia să atragă balenele. Stăteau cu toţii tăcuţi în mica încăpere şi aşteptau ivirea dihăniilor.

În cele din urmă zăriră o balenă enormă, care ţâşni la vreo patru metri de submarin, fără să dea vreo atenţie acestuia.

— După ce lagărul va fi reparat, ne vom putea urma drumul sub apa, tată, zise George. Aici desigur că ne va ataca o balenă.

— Are dreptate, încuviinţă doctorul. Ar fi neplăcut să ieşim brusc la suprafaţă în mijlocul cârdului de balene. Dacă am mai merge vreo doi kilometri sub apă, nu mai avem ce ne teme de ele. A! uite-l pe domnul Hagen. De sigur că lagărul e reparat.

— Aşa e, domnilor, n-a fost aşa de greu cum am crezut la început răspunse, râzând, inginerul. Acum ne putem urma drumul. Aţi văzut balenele.

— Numai una, răspunse Bertram. Suntem bucuroşi ca nu s-au ivit toate.

— Atunci sa urcăm acum până la zece metri şi sa ne urmam drumul, zise căpitanul.

— George şi d-ta, doctore, puteţi rămâne aici, ca sa ne daţi de veste îndată ce s-or arata dihăniile.

— Bine, domnule căpitan, deşi nu cred că ne vom mai întâlni odată cu ceata. De sigur că s-au cărat de mult.

Farrow şi Rindow se înapoiară în turn, iar Hagen se duse în sala maşinilor. Numai Bertram şi George rămaseră în cămăruţa de la proră, dar reflectorul tot nu-l aprinseră. Când submarinul se înălţă, apa se mai lumină înaintea lor şi putură zări la mare depărtare umbrele balenelor. Nici una nu se mai apropia şi în timp ce „Dox”-ul străbătuse vreo 3000 metri, Farrow dădu comanda de ieşire la suprafaţa.

Cât puteai cuprinde cu privirea nu se mai zărea nici o balenă. Numai la vreo patru kilometri depărtare văzură o dungă neagră la orizont.

— E insula unde vrem sa acostam – zise Rindow. Dacă n-am avea neapărată nevoie de apă, aş propune să ne urmăm drumul, căci insulele acestea de pe aici sunt cam primejdioase, după cum prea bine ştii, domnule căpitan.

— Ai dreptate, dragul meu, dar trebuie să ne oprim, căci nu ne mai ajunge apa de băut. Nu cred, însă, să întâlnim sălbateci pe aici, căci prea e izolată insula de toate celelalte.

— Sălbateci ar putea locui totuşi acolo, domnule căpitan – interveni doctorul Bertram – deşi insula e socotită ca aparţinând grupului Kermadec şi nelocuită. Trebuie să fim cu băgare de seamă.

Cu viteză mare submarinul se apropie de insulă. În curând camarazii o puteră vedea cu ochiul liber şi când mai erau numai la o suta de metri, o cercetară cu ocheanele. Nici o fiinţa nu se zărea. Una din coaste era presărată cu stânci înalte, pe când cealaltă era toată împădurita. Părea să aibă un diametru de numai doi kilometri.

— Să debarcăm pe ţărmul stâncos – propuse Farrow – acolo nu se pot ascunde sălbateci daca ar fi indivizi dintr-aceştia pe insulă. Afara de asta găsim aici apă de băut mai curând ca dincolo.

— Domnule căpitan, eu totuşi cred că insula e locuită, zise deodată Rindow.

— Vezi golfuleţul acela din faţa noastră? Colo pe ţărm e ceva ce nu poate fi făcut decât de mână omenească! Cred că e o undiţă.

Toţi îşi îndreptară îndată ocheanele într-acolo şi doctorul exclamă:

— Ai dreptate, dragă Rindow, e o undiţă. Dar nu e dintr-aceia cum îşi fac sălbatecii, ci trebuie să aparţină unui alb. Poate dăm de vreun naufragiat pe aici.

— Tot ce se poate, domnule doctor. Da, undiţa e făcută de un alb, căci şnurul e din sfoară obişnuită, albă. Să debarcăm aci. Domnule căpitan, sau să opresc vasul la oarecare distanţă de ţărm şi să dau drumul pe apă câtorva bărci?

— Putem merge până la ţărm, Rindow, apa e destul de adâncă. Vor putea debarca toţi dacă ne va ameninţa vreo primejdie. Să acostăm la platoul acela mic.

„Dox”-ul făcu un ocol şi după câteva minute se afla la locul indicat de căpitan. Puteau coborî de pe punte direct pe ţărm şi când George cobori primul, căpitanul îl strigă:

— Ai grija, George, nu ştii încă cine locuieşte pe insula asta. Aşteaptă până vom coborî cu toţii! Voi lua vreo zece marinari, ca să cercetam insula.

Petre, care nu-l lăsa niciodată singur pe George sărise şi el pe ţărm şi-l ajunse din urmă pe tânăr. Deoarece ştia că acesta e întotdeauna foarte înflăcărat şi ţine să fie întâiul la cercetări, îl rugă pe George să aştepte până ce căpitanul îşi va fi ales oamenii şi va veni cu ei pe uscat.

Dar tânărul începu să se plictisească. Nu vroia să îndepărteze prea mult, însă curiozitatea nu-l lasă sa stea locului. Din creştetul stâncii de colo de sigur că se putea cuprinde cu privirea insula. Nu era nevoie să vie toţi colo sus, era de ajuns dacă se căţăra el singur. Strigă tatălui sau intenţia ce-o avea şi căpitanul vru să se împotrivească la început, dar când îl văzu pe Uriaş alături de fiul său, nu mai zise nimic.

— Urcă-te împreună cu Petre, George, dar fi cu mare băgare de seamă! Noi vom aştepta aici jos până ne vei spune ce vezi acolo.

George alergă îndată spre stânca în care se afla o scobitură adânca. De acolo trebuia să ducă o potecă în sus, îngăduindu-i să urce mai uşor. Aproape că nici nu-l luă în seamă pe Petre care-l urmase imediat.

Dispăru repede în scobitura şi Uriaşul se luă după el. Când ajunse şi dânsul, îl văzu pe George stând ca înspăimântat la capătul trecătoarei. Privea într-o anumită direcţie, de parc-ar fi văzut ceva interesant acolo. Petre îl ajunse după câteva minute pe tânărul său stăpân, dar înainte sa poată rosti o vorbă, ramase şi el împietrit. De aici putea privi în jos spre o vâlcea foarte rodnică şi acoperita de flori. Deoparte se afla o colibă, în faţa căruia stătea un bătrân alb, cufundat în gânduri.

La orice s-ar fi aşteptat George, numai la asta nu. Tocmai vroia să facă un semn la Petre sa coboare împreună în vale, când zărită un al doilea om, tot un alb, care venea din cealaltă parte a văii. Era mult mai tânăr ca cel din faţa colibei, purta o armă pe umăr şi părea sa fi vânat ceva.

George aşteptă să vadă ce va face acest al doilea om. Nu ştia cu cine avea de-a face şi din atitudinea lor vroia să deducă dacă erau duşmani sau niscai naufragiaţi.

— Petre, aleargă înapoi la tata – şopti el Uriaşului – şi adu-l încoace! Voi aştepta până veniţi. Poate e mai bine dacă ne ivim cu toţii în acelaşi timp, colo, în luminiş.

Petre porni în grabă îndărăt şi ajunse curând la căpitan, care-şi aştepta fiul pe ţărm. Alesese zece oameni care să-l însoţească. Văzându-l pe Petre venind în fugă, îi ieşi înainte împreună cu doctorul şi Rindow.

Uriaşul îi linişti, povestind ce văzuseră. Farrow dădu repede câteva comenzi spre submarin, îi ruga pe Rindow să ia comanda pentru tot timpul lipsei sale, apoi îl urmă pe Uriaş, însoţit de doctorul şi de cei zece marinari.

Când îi ajunseră pe George, acesta le vesti că al doilea alb se află în colibă, unde pregătea, probabil, prânzul. Nu părea să fie nici o primejdie pe aici.

Căpitanul hotărî, deci, să coboare în vale şi paşi cu calm, alături de doctor, George şi Petre.

Când bătrânul auzi paşi sări repede în sus. Scoase un strigat şi se holbă la străini. Imediat se ivi al doilea alb din colibă, dar când îi văzu pe străini chipul i se lumină şi exclama bucuros:

— Tata, salvarea noastră sa apropie în sfârşit. Nu trebuie să-ţi fie teamă, sunt marinari care de sigur ca ne-au descoperit întâmplător aici.

Căpitanul se apropiase, salută per cei doi pustnici şi-i întrebă dacă sunt naufragiaţi.

— Da, domnule, suntem naufragiaţi, răspunse tânărul.

— De şase ani tot aşteptăm ajutor, dar până acum nici un vas n-a venit aici, deşi stăteam adesea sus pe stâncă iscodind în larg.. Vreţi să ne luaţi şi pe noi, ca să ne lăsaţi pe urma în vreun port?

— De ce nu! răspunse Farrow.

— Sunteţi singurii naufragiaţi pe insula aceasta?

— Da, domnule. Vasul nostru, o baleniera, ne-a lăsat în drum.

— Probabil că marinarii s-au răsculat, în vreme ce eu şi tata ne aflam într-o barcă. Prinseserăm o balenă uriaşă, dar când ne apropiarăm cu barca de dihania moartă furăm atacaţi de alta balenă, care răsturnă barca noastră. Nădăjduiam că ne va veni în ajutor vasul nostru, „Queen Victoria”, dar îl văzurăm deodată pornind în larg şi lăsându-ne singuri pe apă. Probabil că marinarii se gândiseră sa pună ei mâna pe prada preţioasa.. Ştiţi doar ce valoare are o balenă.

— Da, ştiu. Şi aţi înotat spre insula asta, unde trăiţi singuri de atunci?

— Întocmai, domnule. Tatăl meu era căpitanul şi proprietarul vasului „Queen Victoria” suntem de obârşie engleza.

Căpitanul Farrow se prezintă. Cei doi nu auziseră încă de numele său, aşa că nici nu puteau şti că vrednicii marinari sunt căutaţi de englezi. Naufragiaţii se numeau Jack şi Tim Robber. Tim fusese prim-timonier pe vasul tatălui său.

Dacă nu mă-nşel, am văzut acum câtva timp vasul „Queen Victoria” la Singapore, zise căpitanul Farrow.

— Nu e o balenieră modernă de tot, care merge atât cu pânze cât şi cu forţa motrice?

— Întocmai, domnule căpitan, strigă bătrânul Robber. Dea Domnul să-mi mai revăd odată vaporul!

În faţa colibei se afla o masă simplă de lemn şi două bănci. Farrow, Bertram, George şi Petre luară loc şi căpitanul începu să-i ia la cercetare pe naufragiaţi.

— De ce presupui că marinarii de pe vasul d-tale s-au răsculat, domnule Robber? Ai observat ceva înainte?

— Da. Pe vasul meu era un timonier, care ceruse în două rânduri mâna fiicei mele. Acum zece ani m-am expatriat în America; locuiam în apropiere de San Francisco şi aveam noroc în meseria mea. Încetul cu-ncetul am strâns o avere frumuşică, m-am cumpărat o căsuţă şi pământ şi trăiam mulţumit alături de fiul şi fiica mea. Odată pe an plecam la vânătoare de balene şi luam cu mine pe fiul meu, iar fata rămânea singură acasă. Acum şase ani, când mă pregăteam să pornesc din nou, veni la mine timonierul secund şi-mi ceru mâna fiicei mele. I-am râs în nas, dar asta nu l-a descurajat şi peste trei zile şi-a repetat cererea. M-am necăjit şi l-am ameninţat cu concedierea dacă va mai veni cu asemenea propuneri prosteşti. Îmi aruncă o privire de ură; dar nu-i dădui nici o atenţie faptului, cu atât mai mult cu cât după două zile pornirăm la drum. În cursul călătoriei se vede că timonierul acesta i-a aţâţat pe marinari, căci numai aşa îmi pot lămuri ceea ce s-a petrecut. Toţi erau oameni de încredere, care au fost orbiţi probabil numai de făgăduielile de câştig ale timonierului. Astăzi vor fi crezând cu toţii, poate, că m-am înecat.

— E posibil ca omul acesta – să fi luat în stăpânire vasul dv. domnule Robber. Deoarece l-am văzut la Singapore. Sau să-l fi vândut fiica d-tale?

— Cu neputinţă! Asta n-ar face-o, mai ales că nu ştie în mod sigur că eu m-am înecat. Ea îl urăşte pe timonier, îi e scârbă chiar de el şi mi-a spus-o în repetate rânduri.

— Cum îl cheamă? întrebă căpitanul.

— William Hunter; e american.

— Bine, domnule Robber, vă voi lua cu mine pe amândoi şi vă voi lăsa în primul port mai mare. Din nenorocire nu mă pot afişa nicăieri, căci sunt căutat de fostele Puteri aliate. Eşti şi d-ta Englez, dar cu toate astea îţi voi istorisi povestea mea.

Şi Farrow îi vorbi de minunatul sau submarin şi de aventurile prin care trecuse. Când sfârşi, tatăl şi fiul îi

strânseră mâna şi făgăduiră că nu-l vor trăda niciodată.

II.
UN VAS SUSPECT.

FARROW LE MAI ISTORISI că zăriră în drumul lor încoace un cârd de balene. Ochii celor doi englezi străluciră, dar ramaseră tăcuţi şi când căpitanul îi întrebă ce aveau de gând să întreprindă pe uscat, bătrânul Robber răspunse:

— Mai întâi îl vom căuta pe William Hunter acela şi-i vom lua înapoi vasul nostru. Dacă l-a vândut în vremea asta, voi dovedi autorităţilor ca mi-a fost furat. Abia după aceea ne vom înapoia în America.

— Şi unde aveţi de gând să-l căutaţi pe Hunter, domnule Robber?

— Nu spuneai că l-ai văzut la Singapore – adică vasul meu – domnule căpitan? Voi porni îndată într-acolo şi mă voi informa.

— Ai destui bani ca să-ţi plăteşti călătoria asta? Din motive temeinice eu nu vă pot duce până acolo.

— Ştiu, domnule căpitan, dar am păstrat portofelul, în care se află 5000 de dolari. Sper că suma aceasta îmi va ajunge deocamdată.

— Fireşte, domnule Robber, răspunse căpitanul, râzând.

— Dar ia spune-mi acum unde găsim apă de băut pe insula asta?

— Jim, arată oamenilor izvorul! zise bătrânul.

— Când vreţi să părăsiţi insula, domnule căpitan?

— Îndată ce vom avea pe bord apă destulă. Ar fi bine să vă strângeţi de pe acum lucrurile.

Deoarece bătrânul avea în portofel o fotografie a balenierei sale, o arătă lui Farrow care recunoscu imediat vasul şi-l încredinţă din nou că-l văzuse la Singapore. Rugă apoi pe cei doi naufragiaţi sa vie pe submarin, deoarece vor găsi acolo mâncare mai bună.

Bătrânul care păruse la început un om doborât, căpătă deodată noi puteri. Păşi sprinten alături de căpitan şi zâmbi pe sub mustaţă când acesta îi întreba de vârstă.

— Sunt în etate de 60 ani, domnule căpitan, dar mă simt ca de 40. M-am căsătorit târziu, fiul meu e în etate de 30 ani, dar fiica mea n-are decât 24. Nădăjduiesc că ma voi ţine încă multă vreme de vechea mea meserie, pescuitul balenelor.

În vreme ce vorbeau ajunseră la submarin unde marinarii erau ocupaţi de zor să umple tancurile cu apă de băut.

Rindow vesti că într-o jumătate de ceas vor putea porni iar la drum şi întrebă pe căpitan ce direcţie vroia să ia.

— În privinţa asta vom sta de vorbă la masa, dragă Rindow, nici eu nu ştiu încă unde îi vom duce pe oaspeţii noştri, răspunse Farrow. Primul port mai mare ar fi în Auckland în Noua Zeelandă, de unde cei doi domni ar putea merge apoi mai departe.

Oaspeţii mâncară cu pofta şi când căpitanul le comunică după masă că are de gând să se îndrepte spre Auckland, Jack Robber răspunse repede:

— Minunat, domnule căpitan, am acolo buni prieteni, care îmi vor ajuta poate. Când veţi ajunge în portul acela?

— Încă în noaptea asta, domnilor. Ştiţi ca trebuie să fiu cu mare băgare de seamă ca vei pleca de pe vas cu bărcile. În nici un caz submarinul meu nu trebuie să fie văzut.

Tim Robber, care ascultase în tăcere până acum, se adresă căpitanului:

— Am o mare rugăminte la d-voastră, domnule căpitan şi m-aş bucura mult dacă mi-aţi împlini-o. Îmi îngăduiţi să rămân câtva timp pe vasul d-voastră? Poate că întâlnim în drum „Queen Victoria”. Într-un port cred că l-am găsi mai greu.

Căpitanul avusese de gând, de altfel, să se înapoieze la „Insula odihnei”, dar văzând că i se oferă prilejul să vie în ajutorul unul om, se lăsa înduplecat şi zise către bătrânul Robber:

— Ce părere ai d-ta despre asta? Ai avea şi d-ta poftă să rămâi câtva timp pe submarinul meu? Deocamdată n-am o ţintă anumită şi cu dragă inimă aş vrea să vă viu în ajutor.

— Îţi mulţumesc din suflet pentru oferta d-tale domnule căpitan – răspunse bătrânul – dar as vrea să merg la Auckland. Dacă vreţi însă să-l ţineţi pe fiul meu pe bordul d-voastră, mi-ar fi foarte plăcut. Eu aş putea porni de pe uscat cercetările pentru găsirea vasului meu, în vreme ce d-voastră veţi face acelaşi lucru din apele astea. Sunt încredinţat că veţi găsi curând vasul meu dacă… stăpânii lui de acum n-au renunţat la pescuitul balenelor.

— Nu cred asta, domnule Robber, căci când l-am văzut la Singapore era echipat pentru vânătoare. Te voi lăsa deci pe dumneata Ia Auckland, iar eu voi cutreiera câtva timp părţile astea ale Pacificului. Fireşte că nu va trebui să spui cine te-a salvat, altminteri îmi sar în spate francezii şi englezii.

— Nu voi aminti de numele d-tale, domnule căpitan. Cum voi putea afla, însă, dacă ai avut vreun succes?

— Da-mi adresa unui cunoscut al d-tale din Auckland şi-i voi transmite o radiotelegramă.

— Bine, domnule căpitan, aşa rămâne. Probabil ca voi pleca eu singur la Singapore, mai întâii şi voi porni cercetări de acolo.

După o jumătate de ceas căpitanul dădu comanda de plecare. Submarinul luă îndată direcţia spre sud şi deoarece Farrow vroia să ajungă încât din cursul nopţii la Auckland, dădu ordin să se pună în funcţiune compresoarele. Cu o iuţeală ameţitoare „Dox”-ul spintecă valurile şi alergă astfel ceas după ceas; spre seară, cu puţin înainte de a se lăsa întunericul, Rindow, care stătea în turn, la cârmă, exclamă deodată:

— Se zăreşte un vapor, domnule căpitan. Să ne afundăm?

Farrow duse ocheanul la ochi şi după ce privi şi el spre vapor, se adresă lui Jack Robber:

— Pare sa fie o balenieră – vrei să te uiţi şi d-ta? Te pomeneşti că o fi chiar vasul d-tale, adăugă el, zâmbind.

Jack Robber privi câtva timp prin ochean la vaporul îndepărtat, apoi, fără să spuie un cuvânt dădu instrumentul fiului său, privindu-l însă ca năucit.

— Ei, nu zici nimic, domnule Robber? făcu Farrow. Cunoşti poate vaporul acesta?

— Domnule căpitan, cred că mă înşel. Nu poate să fie „Queen Victoria”, căci atâta noroc nu pot avea. Tim, tu ce zici?

— E încă prea departe, tată, dar trebuie să mărturisesc că seamănă mult cu vaporul nostru. Dar nu se poate… vedem năluci… toate balenierele se cam aseamănă între ele. Vrei sa te apropii, domnule căpitan, sau ţii să te fereşti de o întâlnire?

— Mai bine m-aş feri, domnilor, căci dacă indivizii aceia au pe bord un post de radiotelegrafie, vor vesti în lumea întreagă că m-au văzut aici. Urmarea ar fi că peste câteva ceasuri ne-am trezi cu distrugătoare în spate şi n-am mai putea cerceta cum trebuie. În orice caz aş dori să mă afund acum şi să urmăresc prin periscop vasul.

Toţi părăsiră puntea şi peste câteva minute „Dox”-ul se lăsă la fund şi îşi urmă drumul la patru metri sub apă. Căpitanul nu înălţă imediat periscopul, ca să nu fie zărit de vaporul străin; vroia să se apropie mai întâi şi când ajunse la distanţă îndestulătoare înălţă încet periscopul.

La vreo trei sute de metri de ei venea cu viteză vasul celălalt. Jack Robber, care-l vedea bine acum, zise dezamăgită:

— Nu e baleniera mea, domnule căpitan, dar cunosc bine pe proprietarul ei. E bătrânul căpitan Henricksen, un norvegian, cu care am stat adesea de vorbă la un păhărel.

— Crezi că l-am putea striga fără să ne temem că vom fi trădaţi de el? întrebă Farrow.

— De sigur, domnule căpitan. Dacă Henricksen mă va recunoaşte şi-l voi ruga să-mi vie în ajutor, nu va întreprinde nimic împotriva d-voastră. Nu ştiu însă ce părere au oamenii săi în privinţa asta.

— De asta nu-mi pasă, căci n-ar putea povesti despre întâlnirea cu noi decât când vor ajunge într-un port oarecare. Rindow, dă comanda de ieşire la suprafaţa!

Tocmai când Petre deschise capacul turnului se lăsă întunericul. Norvegianul nu zărise încă submarinul deoarece acesta n-avea luminile aprinse şi nu putea fi văzut nici acum. Farrow, însă, vedea lămurit înaintea sa. Îi spuse lui Rindow să facă un ocol şi se apropia de el pe la spate. Când fu la douăzeci de metri, puse pe Jack Robber să-l strige:

— Ei, căpitane Henricksen, unde eşti?

— Cine mă cheamă? se auzi un glas mirat.

— Nu vad nici un vapor.

— Stopează vasul, domnule căpitan, aici e Jack Robber… Aş dori să-ţi vorbesc.

— Jack Robber e mort de mult! se auzi glasul puternic al căpitanului Henricksen.

Un reflector mic se aprinse atunci şi lumină marca. Descoperi după câteva clipe submarinul şi dădu comanda de stopare a maşinilor.

— Allo, domnule căpitan Henricksen! strigă acum şi Farrow. Vino te rog la parapet, căci aş vrea să-ţi comunic ceva. Nu suntem piraţi, cum bănuieşti, poate.

— Ştiu pe cine am în faţa mea. Apropie-te cu vasul d-tale, căpitane Farrow, căci d-ta eşti doar. De mult doream să te cunosc personal.

— Îţi aduc cunoscuţi vechi, căpitane Henricksen, răspunse, râzând, Farrow.

Dădu lui Rindow comanda să se apropie încet de vasul celălalt, care stopase cu totul şi când ajunse sări cu îndemânare peste parapet; se trezi faţă în faţă cu un adevărat uriaş, care-i întinse mâna, râzând. Marinarii norvegianului se apropiaseră şi ei, formând un semicerc în jurul celor, doi comandanţi.

— Mă bucur din inimă să te cunosc personal, domnule căpitan Farrow, zise Henricksen.

— Atunci sper că nu vei răspândi în lume vestea întâlnirii noastre, răspunse Farrow, râzând.

— Mă crezi oare spion? făcu celălalt aproape supărat. Să n-ai nici o grija, noi ne bucuram chiar, când aflăm că ai scăpat de urmăritorii d-tale – dar ce spuneai de căpitanul Robber? Acesta s-a înecat doar cu prilejul unei vânători de balene.

— Nu, domnule căpitan, el şi fiul său se afla pe bordul submarinului meu. Dacă vă aplecaţi peste parapet le puteţi strânge mâinile.

Henricksen făcu întocmai şi deoarece reflectorul fusese stins, strigă în jos, spre submarin:

— Allo, unde eşti, Jack Robber? E adevărat că trăiţi?

— E adevărat! răspunse bătrânul englez şi se căţără pe puntea norvegianului, urmat de fiul său.

Henricksen îl privi înmărmurit o clipă, apoi îl întinse amândouă mâinile şi strigă:

— Nu, nu e nici o amăgire, te recunosc bine. Trebuie să fi trecut prin multe, Jack, căci te-ai schimbat grozav. A! Uite-l şi pe Tim. Vino sa te îmbrăţişez, flăcăule! Unde aţi fost atât amar de vreme?

— Pe o insulă pustie, Knut. Am fost atacaţi de balene, care ne-au distrus barca în care ne aflam. Dar în loc ca oamenii mei să mă salveze, au luat-o Ia fugă şi m-au lăsat luptându-mă cu valurile împreună cu fiul meu. Bănuiesc că timonierul secund de fie atunci, William Hunter, a răsculat echipajul şi m-au lăsat în voia soartei. Am aflat de la domnul căpitan Farrow că „Queen Victoria” a mea mai brăzdează apele acestea şi face vânătoare de balene.

— Aşa e, dragă Jack. Dar să mergem în cabina mea şi sa sărbătorim revederea la un păhărel de whisky şi d-ta, domnule căpitan Farrow. Ah, iată-l şi pe fiul d-tale, George, de care am auzit atâtea. Urcă-te tinere, vreau să-ţi strâng mâna şi d-tale.

Henricksen era în culmea fericirii. Îşi duse oaspeţii în cabina sa şi porunci bucătarului să pregătească ceva bun.

— Aşa dar, dragă Jack, lucrurile stau după cum urmează: William Hunter acela s-a înapoiat la San Francisco, aducând vestea că v-aţi înecat amândoi. Adăugă ca aţi fost scoşi din apă, dar că aţi murit după două ceasuri. Cu puţin înainte de a-ţi da sfârşitul, zicea el, l-ai fi rugat să poarte de grijă fiicei tale şi să ia el comanda vasului. Fiica ta a plâns, până l-au secat lacrimile, totuşi când Hunter a căutat s-o mângâie în felul lui, ea îi respinse, dar respectând ultima ta dorinţă i-a lăsat comanda vasului tău. Fireşte că individul acesta a lucrat

mereu după metoda sa şi frumoasa ta „Queen Victoria” şi-a pierdut repede reputaţia printre ceilalţi baleniere. Nimeni nu mai vroia să aibă de-a face cu Hunter sau echipajul său, deşi toţi aveau bani din belşug.

Acum vreo opt săptămâni fiica ta a dispărut fără urmă într-o bună zi. Hunter a răspândit zvonul că ă pornit să facă o călătorie, dar nimeni n-a mai văzut-o de atunci.

— Ce, fiica mea a dispărut? strigă Jack Robber. Ah! Dacă pun mâna pe ticălosul acela de Hunter, îi arăt eu! Spune, Knut, când ai văzul ultima oară vasul meu şi unde a fost asta?

— Cred că în momentul de faţă cutreieră apele acestea, Jack, după cum am aflat de curând. Se zice ca ar fi pe aici cârduri întregi de balene, ceea ce m-a făcut şi pe mine să pornesc încoace.

— E adevărat, căpitane Henricksen, râse Farrow. Am văzut şi noi un astfel de cârd. Trebuie să se aţie la nord-vest de aici.

— Atunci n-am fost greşit informat, răspunse norvegianul. Dar acum voi renunţa la balene şi-ţi pun la dispoziţie vasul meu, dragă Jack, ca sa dai de urma lui Hunter acela.

— Îţi mulţumesc şi primesc cu dragă inimă, dragă Knut. Fiul meu vrea să rămâie însă pe submarinul căpitanului Farrow, care mi-a făgăduit şi el sprijinul său. Aş vrea să ştiu numai unde se află fiica mea. Crezi că e pe bordul lui „Queen Victoria”?

— Probabil că se aflase acolo, dar acum nu cred să mai fie. Poate că Hunter a debarcat-o undeva.

— Ticălosul! Crede că m-am înecat, dar voi apare ca răzbunător în faţa lui. Ce facem acum Knut?

— Propun să pornim spre nord-est, în căutarea vasului tău. Hunter are numai 12 oameni şi cu ăştia sfârşim noi repede. „Dox”-ul căpitanului Farrow e mai rapid ca baleniera mea, aşa că va găsi vasul mal curând ca mine. În cazul acesta te-aş ruga să-mi dai o radiogramă, domnule căpitan. Să ne înţelegem asupra unul semn convenţional, ca să nu priceapă ordine.

În clipa asta se ivi un marinar în cabină şi vesti că în depărtare se zăresc luminile unui vapor. Toţi urcară îndată pe punte, dar deşi aveau ocheane bune, nu putură recunoaşte ce fel de vas era.

Mă voi apropia cu „Dox”-ul şi voi cerceta, zise Farrow.

— Fiul d-tale mă va însoţi, domnule Robber. De va fi „Queen Victoria”, vă voi da de ştire imediat.

— Bine, domnule căpitan Farrow, vă voi urma cât voi putea repede – zise Henricksen.

După câteva minute submarinul spintecă cu repeziciune valurile, îndreptându-se spre vasul care se zărea în deportare. Nu mergea prea repede şi Farrow nădăjduia să-i ajungă într-un ceas.

Se apropiau din nou de insulele Kermadec şi cât p-aci s-ajungă vasul dinaintea lor, când deodată acesta îşi stinse luminile şi dispăru fără urmă.

— Că doar nu s-o fi scufundat, domnule căpitan, zise Tim Robber, care stătea şi el pe punte.

De scufundat în nici un caz nu s-a scufundat, domnule Robber, dar cred că în faţa noastră, colo, se află câteva insuliţe. Poate că s-a dus spre una din ele, ca să rămâie peste noapte acolo. Într-o jumătate de ceas vom ajunge şi noi la locul unde a dispărut vasul.

Submarinul îşi urmă drumul cu viteză redusă. Toţi stăteau liniştiţi pe punte şi observau apa dinaintea lor. Aşteptau în fiecare clipă să vadă ivindu-se o insulă, dar când răsări şi luna, învăluind în lumina marea, nu văzură pe tot cuprinsul ei nici un petec de pământ. Ajunseră la locul unde dispăruse vasul; de jur-împrejur era numai apă – nu se vedea nici o ascunzătoare unde să se fi putut piti vaporul.

— Nu mai pricep nimic, zise căpitanul. Am văzut doar lămurit luminile, trebuie să fi fost un vas mare.

Tată, poate că au vrut sa fie prevăzători, îşi dădu cu părerea George. Căpitanul a văzut desigur luminile vasului lui Henricksen şi a observat că a luat direcţia spre el. Atunci ca să se ferească de o întâlnire, a stins propriile sale lumini şi a luat alta direcţie.

— Dar atunci tot trebuie să mai vedeţi vaporul, care nu poate să fie departe. Ce s-a întâmplat, Rindow, ai văzut ceva?

— Mi s-a părut că a ţâşnit o flacăra colo la apus de noi, răspunse primul ofiţer. Poate că vasul a ancorat undeva prin locurile acelea.

— Atunci trebuie să fie şi acolo insule, Rindow, zise căpitanul.

— Aşa e, sunt însă cam mici şi nelocuite. Sa iau direcţia într-acolo?

— Da, căci nu putem rămâne pe loc. Vasul dinaintea noastră s-a făcut suspect şi cred că am dat de o urmă a lui „Queen Victoria”.

— Dar Hunter n-avea nevoie să stingă luminile – zise George – căci nu ştie încă despre cei doi Robber că mai sunt în viaţă.

— Atunci o fi învârtind altceva pe aici, răspunse căpitanul. Vezi tu… insulele acelea mici din faţa noastră n-au fost încă cercetate toate, pentru că… nu poţi avea nici un folos. De sigur, că sunt acolo şi sălbatici şi cu aceştia Hunter, face afaceri. Le-o fi aducând mărfuri din oraş şi ia în schimb altceva. Poate că vinde şi… femei.

— Domnule căpitan, te gândeşti la sora mea? strigă Tim Robber îngrozit.

— Nu pot să ştiu nimic hotărât. Poate că o găsim pe sora dumitale pe aici undeva.

— Poate ca a devenit zeiţa albă a vreunui trib.

— Domnule căpitan, înaintea noastră se află câteva insuliţe care nu-s trecute pe harta de navigaţiei zise Rindow deodată, să le ocolesc? Poate că dăm fie vaporul acela.

— Bine, fă şi aşa, dar ţine-te la distanţă.

III.
FLOAREA ALBA.

SUBMARINUL ÎŞI URMĂ DRUMUL ÎNCET. Toţi stăteau pe punte, cu ocheanele îndreptate spre insuliţe. Rindow le ocoli la oarecare distanţă, dar nu găsiră nici urmă de vasul misterios.

La mare depărtare, zăriră în sfârşit alte două insule, una mai mare şi alta mai mică. Rindow porni îndată spre ele şi încă înainte de a ajunge, marinarii putură să-şi dea seama că cea mai mare era împădurită, în vreme ce a doua era formată din stânci.

Când Farrow ajunse cu „Dox”-ul la vreo cincizeci de metri de cea mai mare, văzu în faţa lui un golf destul de lat ca să îngăduie trecerea unei baleniere.

— Dacă e destul de adânc, vom intra înăuntru, Rindow – zise Farrow către primul său ofiţer. Presupun că am descoperit aici o ascunzătoare. Ia să măsoare Petre adâncimea la capătul vasului.

Ordinele fură executate. Uriaşul găsi o adâncime de zece metri şi nici direct la intrare nu era mai mică.

Să încercăm, Rindow.

— Nu cred ca apa să scadă mai încolo. Dar băgare de seamă!

Căpitanul se duse şi el la capătul vasului, unde Petre se mai îndeletnicea cu măsurarea adâncimii. Aceasta rămânea neschimbată şi după câteva clipe „Dox”-ul dispăruse înăuntru.

Deodată se ivi în fata marinarilor un lac mic, închis de jur-împrejur de stânci. Rindow comandă imediat stoparea maşinilor şi arătă spre dreapta unde se zăreau, în lumina lunei, contururile unui vapor.

— Sa acostăm la stânga, dragă Rindow. Şopti căpitanul către primul său ofiţer. Cred ca nu se afla nici un om pe bordul vaporului, dar trebuie să-l cercetăm mai întâii. Eu cu George, doctorul Bertram, Petre şi cinci marinari vom coborî şi cerceta împrejurimile. În vremea asta d-ta poţi părăsi lacul ca să vezi ce e cu baleniera lui Henricksen. Ar fi bine dacă ar veni şi el încoace.

Marinarii fură repede traşi la sorţi şi când „Dox"-ul acostă la un platou de stâncă ce ieşea în afară, căpitanul cu oamenii săi coborâră cu grabă de pe vas.

Tim Robber se alătură şi el, după ce Farrow le dădu arme.

În timp ce căpitanul cerceta împrejurimile, submarinul ieşi înapoi afară din strâmtoare. Deodată George se opri şi îşi încordă auzul. Din depărtare auzea lămurit zgomote ciudate. Păreau sunete de tobă şi din când în când i se părea ca aude un strigăt slab.

— Acolo trebuie să fie sălbateci, zise căpitanul încet. Poate că albii sunt acum la ei şi se sărbătoreşte primirea lor. Să mergem mai întâi la vapor şi să-l cercetăm. Domnul Robber va trebui sa ne spuie în primul rând dacă e într-adevăr „Queen Victoria", altminteri n-avem voie să dăm atacul.

Se furişară încet înainte şi ajunseră curând în apropierea vaporului misterios. Abia aruncă o privire asupra lui, că Tim Robber strigă:

— Domnule căpitan, e într-adevăr „Queen Victoria". Păcat că nu e tata aici, că şi-ar fi reluat imediat vasul.

— Asta o poţi face şi d-ta, domnule Robber.

— Ai fost prim-timonier pe el şi afară de asta eşti fiul proprietarului. Dacă nu întâlnim nici un om pe dânsul, îi vom scoate pur şi simplu de acolo şi vom ancora în larg, ca să-l ferim de primejdii. Atenţiune, fiţi liniştiţi, cred că sunt totuşi oameni pe vapor.

Auzeau lămurit paşi, sus, pe punte. Rămăsese probabil o santinelă şi Farrow se gândea cum ar putea să o înlăture cât mai repede. Atunci se apropia Petre Uriaşul de el şi-l întrebă dacă să ia pe seama lui doborârea sentinelei.

Căpitanul încuviinţă. Petre făcu un semn lui George, fără de care nu întreprindea niciodată nimic şi amândoi se furişară până la puntea de legătură cu uscatul, aşteptând acolo până ce sentinela, în mersul ei, se îndepărtă iarăşi. Se

urcară apoi repede pe vapor şi se pitiră acolo îndărătul unui colac mare de frânghii. Sentinela trecu fără să bănuiască nimic şi deodată se prăbuşi la pământ. Uriaşul îl înhăţase de gât, lăsându-l în nesimţire.

— Ei, Tom, ce s-a întâmplat? se auzi deodată un glas dinspre scara care ducea înlăuntrul vasului. M-ai chemat?

În acelaş timp se ivi un al doilea bărbat, care-şi roti privirea în toate părţile. Îi mai strigă de două ori pe Tom, dar neprimind nici un răspuns, porni spre puntea de legătură cu uscatul, ca să coboare spre ţărm. Petre îl înhăţa şi pe el şi după câteva clipe zăcea întins lângă camaradul său.

— Să mergem jos sa cercetăm vaporul, şopti George lui Petre.

— N-ar fi mai nimerit să-l chemi pe domnul căpitan? E mai bine dacă suntem mai mulţi. Poate cu dorm acolo jos câţiva oameni şi numai Hunter ăla s-a dus pe uscat.

— Ar dura prea mult, Petre, până sa vie tata. Noi amândoi suntem destul de voinici ca sa doborâm tot echipajul. Haide să isprăvim repede.

Fără să aştepte răspuns, se repezi pe scară, aşa că Uriaşul trebui să-l urmeze. Tânărul aprinse îndată lampa de buzunar şi lumina cabinele la rând, dar nu dădu de nimeni. În cabina căpitanului, se aflau pe masă câteva hârtii, pe care George le cercetă în grabă. Cu prilejul acesta îi atrase luarea-aminte o schiţă care nu putea reprezenta decât o insulă. O vâri în buzunar, apoi se înapoie sus, împreună cu Petre şi-l strigă încet pe tatăl său. Nu dură mult şi căpitanul ocupă vasul cu oamenii săi şi dădu îndată poruncă Să se puie în funcţiune motoarele şi să se dezlege odgoanele. Vroia să ducă vasul în siguranţă.

Tim Robber stătea cu ochii scânteietori la cârmă şi conduse vasul spre ieşire.

La oarecare depărtare de insulă, văzură luminile balenierei norvegiene, care se apropia acum cu băgare de seamă. Tim Robber aprinse şi el lămpile de poziţie. Curând cele două vase erau unul lângă altul şi căpitanul Robber puse piciorul, fericit pe vaporul său, drag.

Tocmai acum îşi reveniră în simţiri cei doi prizonieri. Jack Robber recunoscu într-unşii pe doi foşti marinari ai săi pe care vroia să-i ia la rost imediat. Era şi Henricksen de faţă şi-i sfătui să le dea mai întâi o bătaie zdravănă.

Cei doi săriră în sus, speriaţi, când recunoscură pe fostul lor căpitan, pe care-l credeau mort. Acesta îi privi sfredelitor, apoi întrebă:

— Unde William Hunter?

— S-a dus cu toţi oamenii pe uscat ca să-l viziteze pe căpetenia Yorik.

— Ce vor de la el?

— Nu ştiu, domnule căpitan, căci nu ne-a destăinuit nimic până acum. Eu şi cu Tom trebuia să rămânem totdeauna pe vapor.

— Unde e fiica mea?

Cei doi prizonieri nu răspunseră. Întrebându-i din nou şi neprimind răspuns nici de data asta, Robber făcu un semn fiului său şi zise:

— Tim, îi vom spânzura colo sus; n-are nici un rost să ne pierdem vremea cu ei dacă nu vor să mărturisească nimic.

Tim Robber încuviinţă din cap.

— Da, tată – zise el apoi – ai dreptate. Am şi pregătit două funii trainice şi voi îndeplini cu plăcere porunca ta. Dacă însă cei doi ticăloşi ne-ar fi destăinuit ceva cu privire la sora mea, te-aş fi rugat să fii milos cu ei şi să-i laşi în plata Domnului.

— Ia încearcă de-i întreabă şi tu, poate că ţie au să-ţi răspundă.

— Îi voi întreba, dar abia când vor începe să se bălăbănească de funie. Mister Petre, n-ai vrea să-mi dai o mână de ajutor la treaba asta?

Uriaşul se apropia repede, înhăţă pe unul din prizonieri şi-l aşeză în picioare. Într-o clipită Tim Robber îi trecu laţul în jurul gâtului şi celălalt capăt îl petrecu pe după o grindă. Pe urmă, după ce strânse bine funia, întrebă pe prizonieri:

— Aşa dar, unde e sora mea? O singură dată te întreb şi dacă nu-mi răspunzi, s-a isprăvit cu tine.

— William Hunter a răpit-o, domnule Robber, mărturisi individul. Credem că se află la sălbatecii ăştia de aici. Hunter e bun prieten cu căpetenia, îi aduce mereu fel de fel de mărfuri.

— Aşa dar, zici că s-ar afla pe insulă. Bine, daca o găsim în viaţă atunci veţi fi liberi amândoi. Dar vă vom lăsa pe insula unde am trăit cu tata şase ani de zile. Poate veţi avea mai mult noroc şi vă veţi salva mai repede decât noi. Dacă n-o vom găsi însă pe sora mea ştiţi ce vă aşteaptă. Vă voi spânzura împreună cu toţi complicii voştri.

Jack Robber încuviinţă cele spuse de fiul său, apoi puse să fie duşi în interiorul vasului cel doi prizonieri. Tatăl şi fiul cercetară tot vasul. Găsiră multe mărfuri destinate schimbului şi rămaseră încredinţaţi că William Hunter făcea negoţ cu diferite triburi şi părăsise cu totul negoţul cu balene.

Farrow propuse ca cei doi Robber şi căpitanul Henricksen să-l însoţească pe submarinul său, deoarece mai vroia să

debarce odată pe insulă; prima lovitură Ie izbutise şi poate aveau noroc acum sa puie mâna pe Hunter şi s-o elibereze pe fiica lui Robber.

Toţi fură de aceiaşi părere şi în vreme ce balenierele rămaseră la oarecare depărtare de insulă. „Dox”-ul mai trecu odată prin strâmtoare, spre lac şi căpitanul Farrow debarcă cu zece marinari care aveau să-l însoţească prin desiş la lagărul sălbatecilor.

De la locul unde ancorase „Queen Victoria”, ducea prin pădure o potecă îngustă, pe care păşiră acum cu toţii. Căpitanul porni în frunte, cu revolverul în mână, urmat de George şi Petre.

Poteca făcea multe cotituri şi după ce merseră timp îndelungat, văzură printre copaci şi tufe lumină şi cunoscură îndată două focuri mari de lagăr, în jurul cărora stăteau vreo doisprezece albi şi douăzeci de sălbateci. Păreau că puneau la cale o afacere, căci un sălbatec gros, care arăta să fie căpetenie şi se împotrivea mereu să primească condiţiile pe care i le punea albul, William Hunter.

Albii aduseseră lucruri de tot soiul. Hunter scotea necontenit fel de fel de obiecte din doi saci desfăcuţi: stofe, mărgele, oglinzi şi chiar pălării. Sălbatecii priveau cu ochi lacomi obiectele, dar când Hunter spunea ceva, căpetenia clătina capul.

Căpitanul Farrow înţelese situaţia dintr-o privire repede. Erau acolo douăzeci de sălbateci pe care i-ar fi putut învinge lesne, dar cei doisprezece albi nu erau deloc duşmani de dispreţuit. El cu însoţitorii săi erau numai şaptesprezece la număr şi s-ar fi iscat o luptă înverşunată dacă ar fi pornit cu arma în mână împotriva lor.

De aceea dădu comanda să se pregătească granatele cu gaze; el însuşi purta două din aceste granate şi spuse lui George şi lui Petre s-arunce în acelaş timp cu el, pentru ca nici un potrivnic să nu scape.

După câteva clipe minunatele granate şuierară prin aer. Albii şi sălbatecii duseră îndată mâna la arme, dar înainte să poată face vreo mişcare granatele explodară şi cei din jurul focurilor căzură la pământ.

— Acum trebuie să aşteptăm o jumătate de ceas, zise căpitanul, adresându-se celor doi Robber şi lui Henricksen. După asta vom porni să cercetăm prin lagăr şi vom încerca să găsim şi femeile, căci aici nu le văd. De sigur că împreună cu ele va fi şi domnişoara Robber. Farrow ceru însoţitorilor săi sa vorbească încet deoarece era de părere ca mai puteau fi

sălbateci în pădure. Aşteptară în linişte jumătate de ceas, până ce căpitanul dădu semnalul pornirii spre altar.

Când ajunseră acolo nu găsiră decât pe oamenii leşinaţi din jurul focurilor. Deoarece nu se vedea nici un fel de colibe aici, Farrow fu încredinţat că adevăratul lagăr trebuie să afle în altă parte.

Tocmai vroia să pornească mai departe, când deodată băgă de seamă lipsa lui George şi a lui Petre. Îi strigă pe nume, dar nu primi răspuns.

Un simţimânt de frică îi cuprinse. Descoperise el o potecă ce ducea de la acest lagăr în mijlocul insulei, dar George şi Petre n-au putut apuca pe ea, altfel i-ar fi văzut.

— Trebuie să pornim pe poteca asta – hotărî el în cele din urmă. Prizonierii noştri nu se trezesc până mâine seară.

Spunând acestea intră pe potecă şi o luă la picior. După un sfert de ceas ajunse într-un lagăr presărat cu colibe, dar nu văzu nici ţipenie de om acolo. Adăposturile erau goale.

*

George şi Petre se îndepărtaseră puţin de lagăr, deoarece tânărul descoperise o potecă lăturalnică pe care vroia s-o cerceteze în treacăt. Deodată, dânsul avu impresia că se ivise ceva negru în faţa sa şi vroia să-l previe pe Uriaş.

— Dar înainte ca să poată rosti o vorbă, fu înhăţat de numeroase mâini. Aceeaşi soartă o avu şi Petre; după câteva minute zăcea legat şi cu căluş în gură alături de tânărul său stăpân.

Cei doi camarazi fură ridicaţi apoi pe sus şi misterioşii duşmani se îndepărtară cu paşi repezi. Nu se îndreptară însă spre lagărul unde se aflau colibele, ci spre ţărmul unde stăteau pregătite trei kanu-uri lungi.

Doi sălbateci alergară însă în lagărul femeilor şi le preveni. În câteva minute, lagărul fu pustiu, deoarece fugiseră într-un desiş de nepătruns.

Patru sălbateci urcară într-un kanu cu cei doi prizonieri leşinaţi şi vâsliră repede. Ţinta lor era insula cea mai apropiată, care era foarte stâncoasă şi de aceea nu fusese cercetată de căpitanul Farrow.

Când sălbatecii debarcară, îi ridicară din nou pe sus pe George şi Petre şi-i duseră pe poteci stâncoase, până ajunseră într-o trecătoare, ai cărei pereţi erau atât de drepţi încât nici un om nu s-ar ti putut căţăra pe ei. În fund se afla o peşteră, în faţa căreia sălbatecii îi lăsară jos pe prizonieri.

George şi Petre îşi reveniră în simţiri, dar căluşurile îi împiedecau să ţipe. Unul din sălbateci îi mai strigă ceva într-o englezească stricată, din care George nu înţelese decât

cuvintele: „floare albă”. Apoi sălbatecii se făcură nevăzuţi. George observase că fuseseră cuprinşi de oarecare spaimă, când intraseră în trecătoarea aceasta.

Cu ajutorul lui Petre încercă să-şi slăbească legăturile de la mâini, ceea ce izbuti şi în curând avea mâinile libere; nu trecu mult şi erau amândoi cu totul liberi.

— Aş dori să ştiu unde ne-au târât sălbatecii aceştia – zise tânărul. Îmi fac impresia că vor să ne jertfească. Poate ca sălăşluieşte aici vreo fiară.

— Domnule George, sălbatecii nici nu s-au gândit sa ne ia armele. Dacă se afla într-adevăr o fiara pe aici o vom împuşca. Mai am şi o granata cu gaze la mine.

— Minunat, dragă Petre, atunci nu avem de ce ne mai teme. Tata va observa lipsa mea şi va pune totul în mişcară ca să ne găsească. Ia să-ncercăm, nu gătim vreo ieşire de aici.

Abia făcură câţiva paşi, că auziră un ţipăt de spaimă îndărătul lor. Duseră repede mâinile la arme, dar când se întoarseră brusc, se treziră faţă în faţă cu o tânără fată, care îi privi cu mirare.

George îşi recăpătă cel dintâi sângele rece şi zise:

— Ah, Petre, cred că am găsit-o pe domnişoara Robber, pe care o căutăm.

— M-aţi căutat, domnilor? întrebă fata.

— E drept că mă numesc Robber, dar cum se face de mă cunoaşteţi?

George îşi spuse numele. Bucuroasă, fata se apropia şi întinse mâna.

— Am auzit multe despre d-ta şi tatăl d-tale, domnule Farrow, dar te rog să-mi răspunzi mal întâi la întrebarea cum ai ajuns să mă cauţi aici. Sunt socotită drept sfântă, oamenii mă numesc „floarea albă” şi mi se aduce tot ce poftesc, numai ca să nu-mi pierd buna dispoziţie. Dacă fac o mutră întunecată, sălbatecii se întristează. Dacă râd, însă, atunci se bucură şi cântă. Vin aici din trei în trei zile.

— Domnişoară Robber, trebuie să-ţi vestesc ceva care te va bucura mult. Crezi desigur, că tatăl şi fratele d-tale s-au înecat…

— Domnule Farrow, spune repede te rog: trăiesc amândoi? îl întrerupse fata.

— Da, domnişoară, trăiesc şi sunt aproape. Am recucerit „Queen Victoria” şi l-am luat prizonier pe Wlliam Hunter. Numai pe d-ta nu te-am putut găsi. În întunericul nopţii sălbatecii m-au atacat şi pe mine şi pe însoţitorul meu şi ne-au adus aici. Poate îmi poţi spune ce vor să facă acum cu noi?

— Ah, domnule Farrow, sălbatecii aceştia au fost întotdeauna buni cu mine… poate că vor să-mi aducă o jertfă. Aţi avut noroc că v-au adus la mine… la „floarea albă”. Când vor veni mâine sălbatecii, voi face în aşa fel, ca şi cum m-ar fi bucurat jertfa aceasta.

— Căci de aici nu puteţi fugi, am încercat şi eu zadarnic în câteva rânduri. Numai sălbatecii cunosc intrarea tăinuită spre această trecătoare.

— William Hunter a fost vreodată pe aici, domnişoară Robber? întrebă George.

— Nu, slavă Domnului! Sălbatecii nu i-ar îngădui, căci trecătoarea asta e sfântă pentru ei.

— Cum ai ajuns pe insula asta domnişoară? Am întâlnit în drum un căpitan cu numele de Henricksen, care ne-a înştiinţat despre dispariţia d-tale. Tatăl d-tale e foarte îngrijorat.

IV.
ÎN CAPCANĂ.

— VINO TE ROG CU MINE ÎN PEŞTERA MEA, domnule Farrow. Acolo putem sta de vorbă mai bine. Îţi voi povesti prin câte am trecut de când am aflat de moartea fetei. Credeam mereu că Hunter spune adevărul, până mi-am dat seamă – prea târziu, din păcate, că mă minte.

George şi Petre o urmară şi peste câteva clipe şedeau cu toţii în peşteră, dar în aşa fel incit sa poată cuprinde cu privirea trecătoare, luminata de lună.

— Într-o zi – începu fata – William Hunter se înapoie la San Francisco şi îmi vesti moartea tatălui şi a fratelui meu. Spunea că au fost atacaţi de o balenă, care sfărâmă barca în care se aflau, aşa fel că se înecară amândoi. Izbuti să-l pescuiască pe tata, dar curând după aceea îşi dădu sfârşitul. Cu puţin înainte de moarta l-ar fi rugat să se îngrijească de mine, luându-mă de soţie şi să păstreze pentru el „Queen Victoria”.

La început nu ştiam ce să fac. În cele din urmă am predat lui Hunter vasul, care făcu diferite călătorii cu el. Se înapoia însă întotdeauna cu buzunarele goale, spunând că n-a avut noroc la pescuit şi eu începui să mă gândesc să aleg pe altcineva, care s-ar fi îngrijit mai mult de interesele mele.

Înainte de ultima sa călătorie Hunter veni la mine şi-mi apuse că avea dovezi sigure că tatăl meu trăieşte. Îmi ceru să fac împreună cu el călătoria, ca să mă încredinţez singură de lucrul acesta.

Acum opt săptămâni am pornit la drum şi am ajuns cu bine în Oceanul Pacific. Hunter debarcă pe o insulă singuratică şi se duse s-o cerceteze numai cu oamenii săi. Se întoarse abia către seară şi-mi povesti că descoperise o colibă, în care se părea că locuieşte un alb – şi ţinu să mă ducă îndată acolo. La început m-am împotrivit să merg singură cu el prin întuneric; dar deoarece aveam la mine un revolver, m-am lăsat convinsă. Ajunserăm într-un lagăr părăsit şi înainte să-mi dau bine seama unde mă aflu, mă simţii înhăţată ţi legată. Hunter stătea lângă mine şi râdea. Mă predase sălbatecilor. Credeam că soarta îmi e pecetluită, dar în curând văzui că eram tratată ca o sfântă. După ce Hunter plecă, fui adusă pe insula asta, unde am trăit până azi o viaţă foarte plăcută. Am mâncare bună şi sălbatecii nici nu se ating de mine. Sarcina mea e să le zâmbesc prietenos; să-i vezi atunci cum se bucură ca nişte copii. Din păcate nu cunosc limba lor, altminteri i-aş fi rugat de mult să-mi redea libertatea. Lui Hunter i-am jurat însă răzbunare şi cred că voi avea prilejul în curând să-i arunc în faţă dispreţul meu.

— În curând va veni şi clipa aceasta, domnişoară Robber, zise George, căci nădăjduiesc că vom pleca de aici în zorii zilei. Dacă nu vom găsi ieşirea, atunci mă va căută tatăl meu. Va găsi el mijloace să-l silească pe căpetenie să-i spună unde mă aflu.

Până se lumină de ziuă stătură de vorbă în peşteră. Când se făcu lumină afară, domnişoara Robber zise:

— Acum trebuie să vă ascundeţi în peşteră, domnilor, căci în curând vor veni doi sălbateci să-mi aducă mâncarea.

George şi Petre se duseră până în fundul peşterii unde rămaseră în aşteptare. După câteva minute numai văzură de după o stâncă ivindu-se doi sălbateci, care se apropiară încet de peşteră şi puseră jos în faţa ei un fel de coş. Apoi se înapoiară repede, fără să întoarcă măcar capul. Tânăra fată râse.

— Au văzut că lipesc cei doi albi, domnule Farrow – zise ea – şi şi-au zis că i-am luat în puterea mea. Oare va face plăcere, sa mâncăm acum ceva. În coş sunt fructe minunate şi peşti prăjiţi.

Fireşte că cei dai oaspeţi nu refuzară şi în curând coşul se goli. George luase bine seama pe unde dispăruseră sălbateci şi ceru fetei şi lui Petre să-l urmeze.

Curând ajunseră la locul de unde se iviseră sălbatecii. Îndărătul unei stânci ieşite în afară se afla o alta bucată de stancă, închizând o trecătoare largă de numai jumătate de

metru. Era cu neputinţa ca sa îndepărteze blocul acesta. Îşi sleiră puterile amândoi.

Deodată Petre scoase o fluierătură, se aplecă şi împinse dedesubtul blocului de stâncă un al doilea, mai mic. Se ivi o deschizătură, destul de mare ca să îngăduie trecerea unui om printr-însa.

— Bravo, Petre! exclamă tânărul. Nu mi-aş fi închipuit că uşa e colo jos. Mă voi strecura eu înainte ca să văd dacă nu e vreo sentinelă afară. Să mă urmezi numai când te voi chema.

Petre încuviinţă. Îi lăsa pe George să facă precum vroia şi rămase în aşteptare. Dar când văzu că timpul trece fără ca tânărul să dea vreun semn de viaţă, fu cuprins de îngrijorare. Spuse domnişoarei Robber să-l aştepte şi se strecură şi el prin trecătoarea îngustă.

Abia străbătu insă patru metri că pământul începu să-i fugă de sub picioare şi se prăbuşi într-o prăpastie. Căzu pe moale şi anume pe un om: pe George, care se rostogolise înaintea Lui şi care tocmai se trezea din leşin. Tânărul căzuse în cap şi acum simţea dureri îngrozitoare.

Se găseau într-un soi de groapă, lungă de cinci metri şi lată de patru, care n-avea nici o ieşire.

De jur-împrejur se înălţau pereţi drepţi, pe care nu te puteai căţăra.

Am căzut într-o cursă, domnule George, zise Uriaşul.

— Ar mai lipsi ca domnişoara Robber să-şi piardă răbdarea aşteptând şi să ne pomenim cu ea aici jos. De ieşit nu mai ieşim căci se pare c-am nimerit în vatra unui crater stins.

— Aşa m-am gândit şi eu, Petre. Ia stai, mi se pare că vine şi domnişoara Robber! S-o prindem în braţe, ce să nu-i se întâmple ceva. A! Petre, uite că vine!

Un ţipăt uşor răsună deasupra lor. Uriaşul întinse mâinile şi o prinse pe fată.

— Ce e asta domnule Farrow? întrebă ea, năucă. Unde ne aflăm? Nu mai putem ieşi de aici?

— Nu prea cred, domnişoară. Se pare că am căzut într-o capcană.

Tânărul aprinse lampa de buzunar şi plimbă lumina în juru-i. Deodată scoase o exclamaţie de bucurie. În ungherul din fund era o gaură îngustă, prin care s-ar fi putut strecura poate. Nu ştia unde duce, dar mai bine era să caute ieşirea acolo decât să încerce s-ajungă sus.

George se lăsă în genunchi şi lumină în gang, apoi se târî înainte, încet de tot, căci era foarte strâmt locul.

După ce trecu de o cotitură, văzu înaintea sa lumina zilei. Răsuflând uşurat se opri câteva clipe apoi porni mai departe şi ajunse în cele din urmă la capătul gangului. În faţa lui se întindea marea şi dedesubtul lui, în adâncime, văzu o trecătoare unde care forfoteau sălbateci. Încoace fugiseră deci femeile şi copiii, când tatăl său cerceta cealaltă insulă.

George se afla acum pe un mic platou de stâncă, la vreo douăzeci de metri deasupra sălbatecilor. Ar fi putut să coboare de aici, căci ieşiturile stâncii formau ca un fel de trepte.

— Dar atunci ar fi căzut în mâinile sălbatecilor, printre care se aflau vreo zece bărbaţi. Singura posibilitate era să se urce şi mai sus şi sa caute acolo un drum pe unde să poată fugi.

Mai întâi trebuia să se înapoieze Ia Petre şi domnişoara Robber, ca să le dea de veste. Micul platou îi îngăduia să se întoarcă şi peste câteva clipe dispăru iar în gangul pe care-l străbătu acum mai lesne.

Ajungând la tovarăşii săi le povesti cum stau lucrurile şi Petre dispăru cel dintâi în gang, urmat de tânăra fată şi de George.

Deoarece platoul era prea mic ca să încapă toţi pe el. Uriaşul trebui să se caţere îndată mai sus. Mai erau zece metri până la pisc şi după zece minute numai îl atinse. Domnişoara Robber ieşi pe platou şi ea; George îi ceru să urce, iar el o urmă imediat, ca s-o sprijine la caz de nevoie.

Ajunseră în sfârşit în vârf şi Petre îi trase spre el. Răsuflând uşurat îşi rotiră privirile în toate părţile. Vedeau a doua insulă unde ancorau cele două vase şi mai vedeau submarinul în micul lac al insulei.

Spre nord mai descoperiră o insuliţă, care era însă atât de îndepărtată încât malurile ei se vedeau nelămurit.

— Domnule George, dac-am putea ajunge jos suntem salvaţii zise deodată Petre.

— Vezi colo cele două Kanu-uri? Dacă izbutim să ne îmbarcăm în ele, sălbatecii nu ne-ar mai putea ajunge. Ah, tatăl d-tale a pus marinarii să ducă pe submarin prizonierii albi, probabil ca vrea să-i transporte pe „Queen Victoria”. Se trezesc doar abia la noapte.

George încercă să se facă observat prin semne, dar depărtarea era prea mare.

Porniră în drum pe coama stâncii, zăriră deodată dedesubtul lor trecătoarea „floarei albe” şi văzură acolo mulţi sălbateci, care cercetau de zor peştera şi crăpăturile stâncilor.

Probabil că observaseră lipsa „floarei albe” şi nu ştiau unde ar putea fi.

Tot înaintând de-a lungul crestei, George găsi un loc potrivit pe unde se putea cobori.

Petre îşi dădu drumul cel dintâi şi ajunse cu bine pe ţărm. Când însă ceilalţi doi ajunseră la jumătatea drumului. Uriaşul scoase deodată un strigăt. George nu se putea întoarce, astfel că nu putea observa că cinci sălbateci se iviseră pe neaşteptate şi-l înhăţară pe Petre. Acesta mai putuse scoate strigătul, apoi gura îi fu închisă de un căluş.

George se opri şi când fu în stare s-arunce o privire în jos, nu mai văzu nici un sălbatec şi nici pe Uriaş.

Urmă să coboare şi atinse ţărmul în acelaş timp cu tânăra fată, dar cum puse piciorul pe pământ, fu înhăţat pe la spate şi trântit jos. Lui nu-i puseră căluş sălbatecii, dar îl legară atât de vârtos în cât nu putea face nici o mişcare.

Înmărmurită de groază, domnişoara Robber se aştepta ca sălbatecii să se năpustească şi asupra ei. Când aceştia văzură însă chipul ei înspăimântat, căzură la pământ şi murmurară cuvinte neînţelese. Un sălbatec înalt sări în sus, scoase un cuţit mare şi vru să-l împlânte în trupul lui George. Fata ţipă de groază, ceea ce-l făcu pe sălbatec să renunţe la gândul său. Ea se apropia de el, îi luă cuţitul din mână, se aplecă deasupra lui George, îi tăia funiile şi-i zise repede:

— Domnule Farrow, adresează-mi câteva cuvinte cu glas tare şi voi începe să râd şi urmarea va fi că sălbatecii se vor linişti.

Tânărul se ridică repede, se înclină în faţa fetei şi strigă:

— Banda asta ar merita sa fie spânzurată.

Domnişoara Robber se prefăcu că se bucură tare şi izbucni în râs. Sălbatecii săriră îndată în picioare şi se porniră să joace ca nebunii.

Ea mai ţinea cuţitul în mână şi-l căuta acum pe Petre care se află îndărătul unei stânci şi-i tăia şi lui legăturile şi-i scoase căluşul.

După aceia toţi trei fură duşi de sălbateci în jurul stâncilor şi se văzură deodată în trecătoarea unde se aflau femeile şi copiii sălbatecilor. Aproape toţi se aruncară la pământ când o văzură venind pe „Floarea albă” şi nici nu luară în seamă pe cei doi Albi. În fundul văii se afla o colibă mare, spre care fu dusă domnişoara Robber. George şi Petre rămaseră în faţa colibei, când ea dispăru înăuntru.

— Domnule Farrow – se auzi deodată din coliba – înainte de a se înnopta nu putem întreprinde nimic. Sălbatecii păzesc acum cu mare băgare de seamă – ei au văzut că eu nu vreau

moartea voastră, aşa că nu vă vor face nici un rău. La noapte va trebui să încercăm să ajungem Ia unul din Kanu-urile acelea, ca să putem fugi repede la vasele care ancorează la ţărmul insulei.

— Ah, îmi pâre ca vine tata! exclamă George în aceeaşi clipa. Vad că sălbatecii devin neliniştiţi şi se dau înapoi.

— E de ajuns sa strigăm de câteva ori ca sa afle căpitanul unde suntem, zise Petre.

— Dar nu e sigur ca e chiar tatăl d-tale. Voi încerca sa ma târăsc până la intrarea văii.

Petre făcu precum spusese, când ajunse însă aproape de intrare, cinci sălbateci i se aşezară în faţă ameninţători. Atunci domnişoara Robber striga în gura mare şi indivizii se dădură îndată în urma, lăsându-l în pace pe Uriaş. Acesta ajunse la intrarea acoperită şi privi prin câteva crăpături. Pe mare, la o sută de metri de el numai trecea… un distrugător francez.

Petre se cutremură. Alergă repede înapoi la George şi vesti descoperirea. Tânărul îl linişti spunându-i că cele două baleniere erau o pavăză pentru submarinul lor, împotriva vasului duşman.

V.
PRIZONIERI LA FRANCEZI.

NU TRECU ÎNSĂ NICI UN CEAS de la ivirea distrugătorului francez, când sălbatecii părură iar înspăimântaţi şi se retraseră de la intrare. George merse el însuşi într-acolo de data asta şi văzu cu groază, afară pe ţărm, vreo douăzeci de marinari francezi care primeau tocmai ordine de la un comandant. Urmarea fu că se împrăştiară pe insulă părând că vor s-o cerceteze cu deamănuntul. Comandantul rămase în apropierea intrării şi vorbi cu un ofiţer. George putea auzi aproape fiecare cuvânt.

— Cele două vase îmi par foarte suspecte, zicea tocmai comandantul.

— Sunt două baleniere care au făcut escală aici, dar povestirile căpitanului Robber par atât de necrezut, încât presupun ca stă în legătură cu vestitul căpitan Farrow. Se spune doar că submarinul său a fost văzut de curând prin apele acestea.

Dar am cercetat cu amănunţime cealaltă insulă şi nu i-am găsit decât pe sălbateci, domnule comandant. Probabil că s-au îmbătat cu vreo băutură tare şi au căzut în nesimţire. Ciudat e numai faptul că şi marinarii albi – fiind răsculaţi –

sunt şi ei ameţiţi. Căpitanul Robber a refuzat ajutorul meu şi susţine că prietenul său, norvegianul, îl va ajuta. Vrea să-l predea el însuşi pe prizonieri.

În clipa aceasta se întâmplă ca domnişoarei Robber îi veni să strănute cu putere. Cel doi ofiţeri priviră imediat în sus şi comandantul zise, arătând spre intrarea tăinuită:

— Aici în spate trebuie să fi fost, domnule locotenent. Cheamă repede câţiva oameni încoace. Cred că vom descoperi ceva. Vezi, peretele acesta pare să fie artificial.

Locotenentul strigă ceva spre ţărm. Imediat veniră vreo zece marinari care, la ordinul comandantului lor se apucară să îndepărteze blocurile de stâncă pe care sălbatecii le aşezaseră în faţa intrării. George alergă spre colibă şi dispăru într-unsa, împreună cu Petre.

Nu trecu mult şi marinarii pătrunseră în trecătoare. Sălbatecii se retraseră într-un colt şi se ghemuiră acolo la pământ. George şi Petre însă ieşiră repede din colibă şi-l salutară pe comandant prefăcându-se bucuroşi.

— Aţi venii la timp, domnule comandant, zise George în franţuzeşti. Am fost trimişi de căpitanul Robber al nostru să-i căutam fiica, pe care am şi găsit-o chiar aici – dar sălbatecii au vrut să ne împiedice să părăsim insula.

— Şi unde se afla domnişoara, Robber? întrebă comandantul, bănuitor.

— Aici sunt, domnule.

Tânăra fata ieşi din colibă şi privi zâmbitoare la comandaţii. Acesta o salută milităreşte şi întorcându-se iar spre George, zise:

— Faci parte aşa dar din echipajul balenierei „Queen Victoria”? Îmi dai voie să vă întreb de numele d-tale?

— Domnule comandant, ne aflăm aici pe teritoriu englez, aşa că nu poţi să-mi impui să-ţi răspund. Numele meu n-are nici o legătură cu chestia asta şi nici eu nu ţin să-l cunosc pe al dv.

Comandantul rămase cam surprins. Îi privi acum şi pe Uriaş, apoi zise:

— Te înşeli domnule, dacă crezi că te afli pe teritoriu englez. Insulele acestea nu-s trecute încă pe hărţile marine şi de aceea le iau eu cum în stăpânire, ca francez. Sau ai şi făcut-o, poate, d-ta… ca german?

— Din păcate, nu încă, răspunse George, fără să bănuiască ce cursă îi întindea căpitanul.

— Recunoşti deci că eşti German? întrebă comandantul.

— Da, răspunse tânărul. Acum v-aş ruga numai să ne lăsaţi să plecăm de aici, deoarece căpitanul meu doreşte să-şi

revadă cât mai curând fiica. Cred că n-aveţi nimic împotrivă.

— Ba am, domnule, căci mai întâi Trebuie să ştiu cine eşti. Bănuiesc că ai fi fiul căpitanului Farrow.

George izbucni în râs:

— Îmi pare rău, domnule, că trebuie să-ţi procur o dezamăgire, căci tatăl meu nu e căpitan.

— Aş dori să-ţi văd hârtiile. Dacă d-ta şt tovarăşul d-tale n-aveţi acte la dv., voi fi nevoit să vă arestez. Susţin că faceţi parte din echipajul căpitanului Farrow. Poţi dovedi contrariul?

— Cum să vă dovedesc asta, domnule comandant? Dacă vreţi să mă arestaţi, n-aveţi decât, dar înainte de a o face, va rog s-o duceţi pe domnişoara la tatăl ei, care o aşteaptă cu inima îndurerată.

— Se va face, răspunse comandantul. Domnule locotenent, aceşti doi oameni sunt prizonierii d-tale şi-mi răspunzi de ei. Dacă se va dovedi că am făcut o greşeală, mă voi scuza faţă de dv.

— Nu va fi nevoie, domnule comandant, căci vă mărturisesc singur că sunt fiul căpitanului Farrow, zise George. N-am făptuit altă crimă decât aceea de a fi luat parte la călătoriile tatălui meu, aşa că nu pot fi adus în faţa nici unui tribunal.

— Asta las-o pe seama noastră, domnule Farrow. Mă bucur însă că ai spus adevărul şi astfel te vei bucura pe bord de mai multă libertate decât ceilalţi prizonieri. Până te voi preda, vei fi… oaspetele meu.

— Mă bizui pe cuvântul dv., domnule comandant, dar vă cer să mi-l lăsaţi pe însoţitorul meu pentru serviciul meu personal.

— Îţi încuviinţez şi această dorinţă.

— Aşa, domnule locotenent, cred că putem pleca acum. Mai întâii s-o duci pe domnişoara la tatăl ei şi vesteşte-l că l-ai arestat pe fiul căpitanului Farrow.

După un sfert de ceas, George şi Petre se aflau pe bordul distrugătorului, care porni imediat spre Australia. Insulele piereau din ce în ce la orizont şi tânărul se simţi cuprins de un simţământ de tristeţe când nu mai zări submarinul lor.

Se bucura de libertate deplină pe distrugător şi era mereu împreună cu Petre. Comandantul tocmai plecase de lingă ei, când Uriaşul şopti repede tânărului său stăpân:

— Domnule George, am un plan foarte bun. Desigur că tatăl dumitale urmăreşte în taină distrugătorul, astfel că n-ar fi nevoie decât să cădem încet peste bord, ca nimeni să nu bage de seamă. E drept ca sunt mulţi rechini pe aici, dar asta

nu face nimic. Am cercetat ferestruica de la cabina noastră şi am izbutit s-o deschid, deşi era închisă bine pe dinafară. Când s-o înnopta, mergem să ne culcăm mai de vreme şi… ne facem nevăzuţi prin ferestruică. Ce părere ai de planul meu?

— Bine, Petre, aşa vom face. Ah! Comandantul se înapoiază. De sigur că vrea să cineze cu mine.

Amabil, cum sunt toţi Francezii, căpitanul se apropia de George şi-l invită la masa ofiţerilor. Jos, în sala de mâncare, fu prezentat ofiţerilor şi fu nevoit să povestească din aventurile sale. Cam pe la ora nouă, când se sfârşi masa, George îşi luă rămas-bun, spunând că vinul îl cam ameţise şi simţea nevoia să se culce.

În cabină dădu de Petre care se prefăcea că doarme în hamacul său. Fără să schimbe o vorbă, cu el, George se culcă şi ascultă cu încordare până se potoliră sus zgomote! E şi nu se mai auzeau decât paşii sentinelelor.

Atunci se sculă şi atinse braţul lui Petre. Acesta aşteptase de mult semnalul şi se furişă până la ferestruică, pe care o trase încetişor înăuntru. Era destul de mare ca sa se poată strecura printr-însa şi Uriaşul făcu cel dintâi treaba asta.

După câteva minute se aflau amândoi în apă, îndepărtându-se tot mal mult de distrugător, care spinteca valurile cu repeziciune. Petre ţinea în mână lampa lui de buzunar şi începu să dea semnale în direcţia de unde veniseră.

Şi… minune! La o mică depărtare semnalele fură repetate, iar după câteva minute „Dox”-ul spintecă apa ca o săgeată, oprind brusc lângă cei doi înotători. După alte câteva minute George îl îmbrăţişă pe tatăl său, mulţumindu-l pentru că-l salvase atât de repede.

— Ce s-a făcut cu căpitanul Robber, tată? întrebă el, după ce-şi schimbă hainele. A luat prizonierii cu el, ca să-i predea autorităţilor?

— Da; pe William Hunter l-a pedepsit însă el însuşi. L-a osândit să primească o sută de lovituri pe care să i le dea singur, la intervale anumite. Douăzeci şi cinci a şi primit şi Trebuie să mărturisesc deschis că în cazul de faţă pedeapsa cu bătaia e la locul ei.

— Şi ce a spus când şi-a revăzut fiica? Mi-a părut rău că nu i-am putut-o aduce eu.

— Sunt de părere să plecăm acum repede înapoi şi vom mai întâlni amândouă vapoarele. Ah! Ce s-a întâmplat, Rindow? S-a înapoiat cumva distrugătorul şi îi caută pe prizonieri?

— Cam aşa se arata, domnule căpitan, Trebuie să ne afundam imediat, răspunse primul ofiţer.

— A aprins reflectoarele şi cercetează marea?

— Da, încă n-aş putea porni spre sud şi el nici n-ar baga de seama, iar noi vom putea observa unde rămâne.

— Chiar aşa să facem, dragă Rindow; viu şi eu acuş sus ca să-l văd pe francezul ăla. Nu-mi mai ia el fiul a doua oară.

Submarinul făcu un viraj şi porni în unghi drept, faţă de drumul de până acum. Deodată „Dox”ul fu învăluit într-o baie de lumină; un reflector îl descoperise. Căpitanul dădu îndată comanda de afundare, dar înainte ca să poată fi închis capacul, se auzi o bubuitură şi o ghiulea lovi apa la mică depărtare.

Când capacul fu bine închis, submarinul începu să se afunde cu repeziciune. Mai simţiră explozia câtorva bombe în apă, dar Farrow schimbă îndată direcţia şi scăpă „Dox”-ul cu bine.

Încă în cursul nopţii ajunseră la insule şi tocmai când ieşiră la suprafaţă se lumină de ziuă. Fură întâmpinaţi cu bucurie de toţi şi abia către amiază se despărţiră iarăşi.

Robber vroia să se îndrepte spre primul port englez, ca să-i predea pe prizonierii săi. Apoi avea de gând să se înapoieze, după ce îşi va fi angajat alt echipaj şi să reînceapă vânatul balenelor, împreună cu căpitanul Henricksen.

Sfârşitul volumului: **VÂNĂTORII DE BALENE.**

În numărul următor:

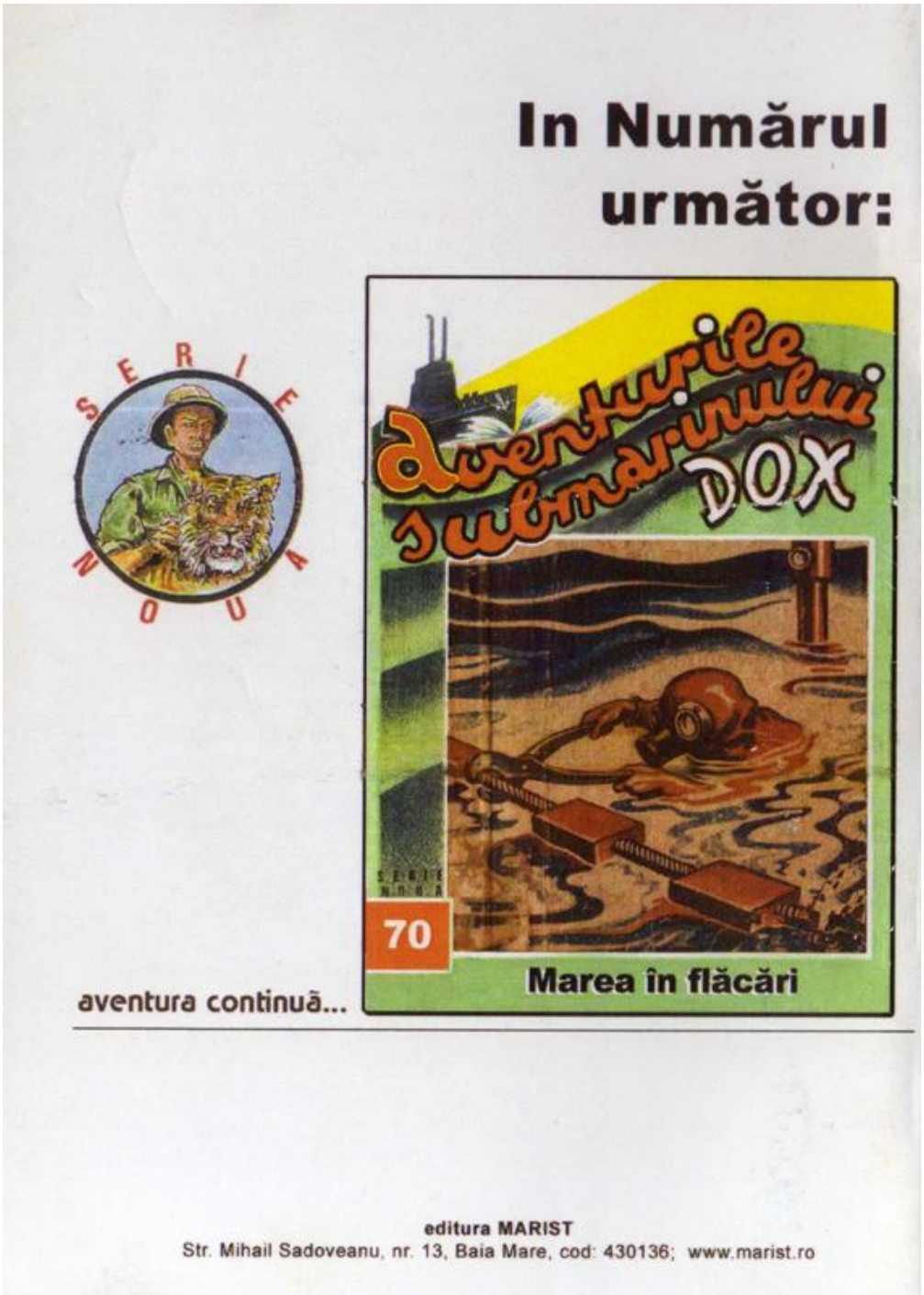

MAREA ÎN FLĂCĂRI.

In Numărul următor:

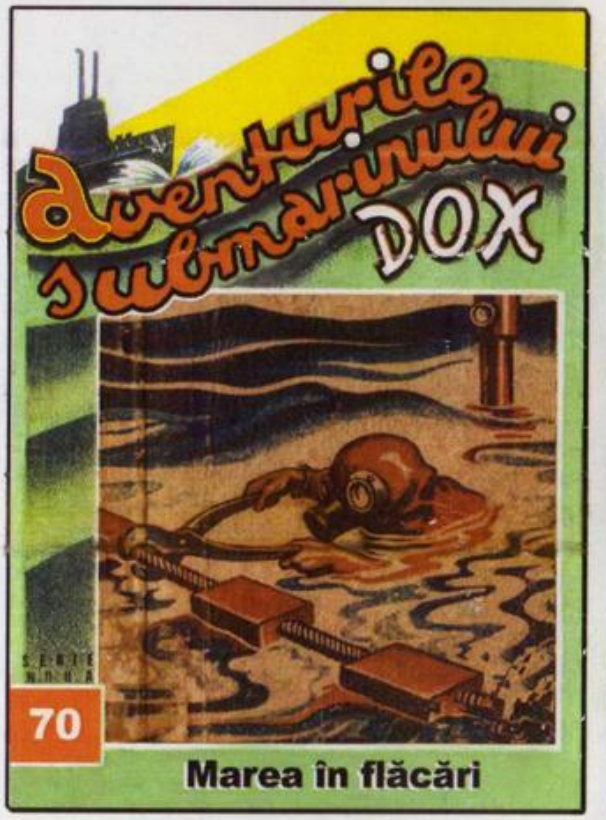

aventura continuă...

editura MARIST
Str. Mihail Sadoveanu, nr. 13, Baia Mare, cod: 430136; www.marist.ro